

כ' כסליו תשפ"ה

שנה ז' | גליון מס' 252

פניות והודעות למערכת:

ניתן להשאיר בקו יבני בינה' טל': 03-3064100 שלוחה 6.

לתרומות ולהנצחה בעלון:

דרך עמדות נדרים פלוס: יבני בינה' - ארגון בני בינה לילדי בני התורה או בטל': 055-6705847

בפיקוח רבנים ומחנכים שליט"א

בינו נא זאת

"אז הוא בעצם כמו עבד שלהם" סכס יוסי, ואבא הנהן בראשו. "אז מה זה כן מלך?"

מי שרואה להגיע למדרגה של להיות מלך על סביבתו, צריך לפני כן להיות מלך ומושל על עצמו, על כוחותיו ועל יצריו, ולא לתת להם לקבץ לו מה לעשות. ללכת אף ורק לפי התורה כדי לדעת מה נכון ומה לא; מה מותר ומה אסור; מה טוב ומה רע. כזה אחד שבונה את עצמו בצורה כזו, הרי הוא מלך מחמת עצמו.

"אתה יודע לשחק שח-מט?" "כן" ענה יוסי. "בבני הזמנים למדת אונתן". "ודמקה?" גם על שאלה זו ענה יוסי בחיוב ועדן לא הבין לאן חותר אבא בדבריו.

"באיזה מהם המלך חזק יותר, בשח-מט או בדמקה?" "בדמקה יש מלך?" התפלל יוסי. "הא, רק אם הוא עשה 12 צעדים". נזפר יוסי.

אכן, כזה מתבטט בהבדל. המלך בשח-מט נולד ככה, הוא לא עשה בשביל זה כלום. אולם בדמקה בתחלה אין שום מלך, ורק מי שהצליח ללכת עד הסוף מבלי להפסל, נעשיר מלך. ונתן לראות את ההבדלים בפח של המלכים האלו, בשח-מט המלך מגבל במשפצת אחת וכך צד. ואלו בדמקה המלך יכול לניע בחפשיית כמה שירצה ולא יזיח כוון שירצה.

כך להבדיל אף אלפי הבדלות, יוסף הצדיק הגיע למלכות מרב גדלותו וצדקתו, וכמו שאמרו חז"ל במסכת גטין שרצונן החכמים, וקראו מלכים שפיתובי בני מלכים ימלכו. כי הם הגבורים המושלים ביצרים הם המלכים האמתיים. זהו מלך המושל על עצמו ומתוך כך גם זכה למלך בפעל.

וכך נאמר במדרש רבה: אמר רבי שמעון בן גמליאל, יוסף (הצדיק). משלו נתנו לו. פיו שלא נשק בעברה - ועל פיך ישק כל עמי. גופו שלא נגע בעברה - וילבש אתו בגדי שש. צנאו שלא הרפין לעברה - וישם רבד הנהב על צנאורו. ידיו שלא מששו בעברה - ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף. רגליו שלא פסקו בעברה - וירבץ אתו במורכבת המשנה אשר לו. מחשבה שלא חשבה בעברה - תבא ותקרא חקמה ויקראו לקניו אברה, אב בחקמה ורד בשנים.

נמצינו למדים שגבורת הדעת ואמיצות הלב שבהם משל יוסף בכל אבריו אלו הביאוהו למלוכה.

זאת לא הייתה מתנה מפרעה. אלא מעלות נפש הם אלו שנתנו לו כבוד ומלוכה, כי לו נאה כי לו נאה. אבל לא לתוצאה הזאת חפה יוסף ולא זאת הייתה מטרתו, לא לזה שמר אביו וצפה, ולא על זה קנאו בו אחיו. אלא על המלכות האמתית, המלכות על עצמו וההתרוממות על סביבתו.

'קדקד נזיר אחיו'. "הבנת יוסף למה צריך לשאף?" שאל אבא כשפכר הגענו ממש סמוך לבית החיים.

"הבנתי אבא, הבנתי שהמלוכה האמתית של ראש הישיבה שליט"א, אוי, כמה קשה להזכיר כבר זצ"ל, שהמלכות היא הממשלה על עצמו, העבודה שעבד ועמל במשך כל ימי חייו לעלות במעלות התורה והישיבה, מתוך שקיעות עצומה כספר תורה חי. ומה שהגיע לכס המלכות בהנהגת הדור זו רק תוצאה של עבודה עצמית והצמדות לדרך התורה מבלי לזוז מפנה כמלא נימא. ומידיה איתנה בדרך האמת בכל מחיר. ענה אמתית והתבטלות מחלטת כזו שאפילו בהלכותו בקש שלא יספידוהו".

"נפלא יוסי הנקר, נקר שהבנת מה עליך לעשות כדי להגשים את שאיפותיך. דע לך יוסי שאם תתחיל מיד יהיה לך קל יותר. וכמו שתוקבלו מבפני היעירות דבש כי צדיק שנופהר מעלותיו מסתובבות בעולם, מי שמפצל את ההתמנות ומתחזק בזמן הזה כולל לזכות בהם".

ומי יתן ויהי קל עם השם מלכים - מאן מלכי? ורבנן!

ממשלתו והוא מושל עליהם בעזרת עבדים ופקידים הסרים למשמעתו. ובשביל לשמר את מלכותו כדי שלא ימרו בו, יש לו הרבה חילים המטילים את אמתו על בני המדינה. אך האמת היא שמלך כזה אינו מלך מצד עצמו. אלא מצד עבדיו ועובדיו אותו. על מלך כזה נאמר 'אין מלך בלא עם', כי אם ימרו בו נתיניו - בטלה מלכותו ואיננה.

האם כזה אחד בשם מלך יקרא? הרי לא רק שאינו מלך אלא הוא פשוט חי בפחד תמידי שמא לא ימצא חן בעיני עמו ומקרביו, והם ילכו ויחפשו להם מלך אחר.

"אז הוא בעצם כמו עבד שלהם" סכס יוסי, ואבא הנהן בראשו. "אז מה זה כן מלך?" שאל יוסי בסקרנות.

"מלך אמת" הגדיר אבא: "הוא מי שמושל על עצמו על ידי שהתרומם בפנימיותו ובמעלות נפשו ובנה את אישיותו היטב, ודרך אחר דרשה, מבלי שינהג וישפע מהסביבה.

הדרך הנה קשה מאד, כי בטבעו משפע האדם מן ההכרה ורגיל לעשות מה שמקבל מצד ההמון. כמו שרואים אפילו אצל אנשים שנתחשבים חכמים שפעמים רבות בונים את

השקפת עולמם ושכלם על יסודות עקמים, רק משום שהם מקבלים כעת על ההמון. כמו כן משפע האדם מיצרו הרע מנעוריו שמנסה בכל עת להורידו אל תהום התאוות, להכשילו, להפילו ולאישו.

אמחיש לך זאת על פי מה שבאר רבי ישראל סלנטר את דברי חז"ל על עקבתא דמשיחא: 'פני הדור כפני הנבל'. פשוט צועד בדרך עם פלבו, הנבל רץ לפניו. כלפי חוץ נראה כי הנבל הוא המנהיג ובעצמו צועד אחריו. אולם כשמגיעים

למדת דרכים רואים כי הנבל נעצר ומחזיר פניו לאחוריו לראות לאן יסנה אודונו. ומה נבין כי הנבל אינו המנהיג אלא רק נראה כמנהיג כי הוא רץ ראשון לכיוון שהאדם שצויד מאחוריו מכינו, ובכל רגע מסתובב לאחור לראות האם הוא יצא בדרך שמקבלת על האדון, הוא כולל אינו יודע מה התקלית של הדרך ולאן פניו מועדות.

כך בעקבתא דמשיחא באר רבי ישראל 'היו כאלו מפני הדור שנראים כמנהיגים, אך לא נהיגו את דורם על פי דעתם ושכלם בדרך התורה, אלא יסגו תמיד את פניהם לראות לאן דעת הצבור והעסקים נוטה ולשם יובילו את הצבור כולו.

אבא הוסיף יד ליוסי בן העשר וסייע לו לעלות לגדר הגבוהה בצדי הרחוב. מלמעלה הצליח יוסי לראות היטב את הצבור העצום שהגיע ללוחות את מרן ורבו ראש הישיבה וזכר צדיק וקדוש לברכה בדרכו האחרונה.

"וואו! כמה אנשים!" קרא יוסי בהתרגשות, "בכל צד שאני מסתכל רואים עוד ועוד אנשים עד קצה האפק. מעולם לא ראיתי כל כך הרבה אנשים במקום אחד".

אבא עמד לו לרדת בזהירות, והם המשיכו לצעד בדממה יחד עם הערומים לאוון בית החיים.

"אבא! אני רוצה גם ללכת כזה גדולה ומכבדת" אמר יוסי לאביו לאחר כמה דקות של שקט.

"יוסי, החיים עוד לפניך, אל תמהר לתכנן את ההלכה שלך". אבא קצת נבהל. "לארץ ימים ושנים, בכריאות איתנה שיהיה לך".

"אמן". ענה יוסי ומיד באר את פנתו "לא התכונתי שזה יהיה בקרוב חלילה. אבל אחרי אריכות ימי ושנותי, בעזרת השם, אשמח אם תהיה לי לונה גדולה כזו, עם רבבות אנשים שגיינו לכבודי, אחרי שאהיה מנהיג הדור שנים רבות".

"יוסלה הנקר" אבא צבט בלחייו כמו שעושה לו תמיד כשנהנה ממנו, "אני שמח מאד שאלו הן שאיפותיך, להיות גדול הדור ולהנהיג את הצבור, ולזכות ללונה כה מכבדת כנתינתה, כך נטילתה, והאמת יוסי, לא רק פנות האנשים - של רבבות - שראיתי, הפכו את ההלכה למקבדת, אלא בעקר האיות של האנשים האלו. צבור שלם איכותי, שמוי, קדוש וטהור.

צבור מוסרי נפש, בני תורה אמתיים, אברכים העמלים בתורה לצד תלמידי חכמים מכלים ונבי עליה מבינים בעם. צבור שמאחד ומלמד סביב דרך התורה שלא תהא מחלפת לעולם. אפילו האיש שעמד בצד עם השלט 'החיים מאשרים ללא אינטרנט וסרטים' הבין כי אם יש לו את מי לחזק פאן זה את עצמו ולהצטרף גם הוא לגלאט מון. אך כדי שמאמציו לא יהיו לשווא פנה אל השוטרים שעמדו כנופיים בצדי הדרכים, לנסות לדבר על לבם ולהשיבם למוטב.

לשם מה התאספנו הצבור הגדול והקדוש הזה? כדי לבכות את השרפה אשר שרף השם בהלקח מעמנו הרועה הנאמן שהותיר אותנו כיתומים גדור עני. להחזיר במעט הכרת הטוב על הנהגה במסירות נפש בכל השנים האחרונות. אכן לונה כפזו היא באמת כבוד וגדלה שאין לתאר ולשער. אבל גדלה זו, לא אלהי אנו אמורים לשאף, זו רק התוצאה של גדלות אמתית, וכפי שנתן ללמד מפרשנותו.

יוסף הצדיק ספר לאחיו את חלומותיו. הוא חלם שהוא יהיה מלך. אחיו, השבטים הקדושים, שבטי קה, קנאנו בו על חלומותיו. 'המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו' אמרו לו. ולכאורה הרי לא מובן מה השבטים הקדושים להתעסקות בעניי כבוד, מלוכה וממשלה? מה רואה יוסף צדק לספר על כך שחלם שיהיה מלך? מדוע קנאו בו אחיו? ומפני מה..."

"אמן. יהא שמה רבא מברו, לעלם ולעלמי עלמאי" אבא עזר לרגע מדבריו, וענינו בכונה עצמה על הקדיש שאמרנו האבלים ליד בית הפנסת.

משהחלים הקדיש המשיך אבא מהמקום בו הפסיק קדם לכן... ומפני מה שמר יעקב אבינו את הדבר וצפה לראות מתי זה יתקיים? הרי לכאורה כבוד, זה דבר שאנחנו אמורים לברח ממנו ולא להחשיב אותו כלל, וכאן מצאנו ביעקב אבינו בחיר האבות ונבין שבטי קה שלוקחים בציניות רבה את ענין המלוכה.

כדי לקבל תשובה לשאלה זו עלינו להבין קדם כל מהו מלך. אבא לך על פי יסוד נפלא שראיתי בספר 'שערי דעת' להגריי"ל בלון זצ"ל מטליו: אנו רגילים לקרא בשם מלך לאחד שיש לו מדינה גדולה ועם רב העומדים תחת

הוצרפות ליישור מסכתות הש"ס עד השלושים וכן להחיות לומר וחי' וכו' חסידות 03-30-65-332

אשריכם! זכיתם ומאות פרקי תהלים נאמרו, הזכיתם בהנהלה: מושיח קולמן, מרן | י.ג.ב. וברושטיין, קיס | יצחק כהן, אויסטרך | יוסף שול שיר, מודיעין עילית. "הביל פיהם שרי רשבי" - ממשכיכם! וכעת, בין הלומדים חמש משניות לעילוי נשמת רבינו אשר בר' בנימין זאב זצוק"ל השאירו פרטים בקו יבני בינה' שלוחה 6 (על כל שעות) להקשר במרד

דברי בינה

פרפראות וחיידים
בפרשת השבוע
שלוחן השבת

"הלוא אחיד רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם" (ח ט).

קשה, איך יעקב שלח את יוסף למקום סכנה, הרי ידע שאיך שונאים אותו? רש"י תרץ להגיד צדקו של יוסף, אבל על יעקב קשה. [וראה אור החיים].

ובספר 'איל המלואים' (לקבלו רבי לוי חרף, אבי' עט"א) הביא בשם אביו הגאון רבי חיים לתרץ על פי האמור בבבא בתרא (ס"ה) 'רבו בגגול'. כלומר, שרב העולם אינם נוהרים בגגול, ימעוטו בעריות, ומעוטי דמעוטי בשפיכות דמים. והנה יעקב, היתה מקום של הפקר, ולכן הלכו עם הצאן לרעות שם, כדי להתרחק מהגגול, שלא לרעות בשדות אחרים. וזהו שאמר לו יעקב 'הלוא אחיד רעים בשכם' [ונוהרים מגול דבר שרב העולם נכשלים בו]. אם כן קל וחמר שאינם חשודים על שפיכות דמים [שרק מעוט שבמעוט נכשלים בו]. וממילא איך צריך לפחד ששפגעו בה, ולכן 'לכה ואשלחך אליהם'.

"ויפשיטו את יוסף את כתנתו את הפסים אשר עליו" (ח טז).

מדוע דבר ראשון שטעט, מיד עם באו אל יוסף, היה להפשיט את כתנתו מעליו? [ורק בהמשך (ס"ח) לא-טז] מזכיר ששחטו שיעיר עינים והטבילו את התנתו בדם, ומשמע שבפתחלה ההפשיטה לא היתה מחמת תכנית זו].

ובאר ב'פסוק נבחר' (בסוף ספר 'בית ישראל' לרבי ישראל דרשו שפירא אבי' קאליש בר'לו), בהקדמם מה שכתב הפלי יקר (ס"ח) א שפתנת הפסים ששעה יעקב היה כמו בגדי הקנה, הואיל ויעקב נתן ליוסף את הבכורה, שהיא כעין קהנה.

וכדוע, בגדי הקנה הם כלאים, ועל כן, האחיים שסברו שיוסף אינו ראוי להקנה, ממילא אסור הוא בלבגישת הבגדים, כמבאר בכרכות (ט"ו) שהמוצא כלאים בבגדו פושטו אפילו ביוקם, לכן מיד 'ויפשיטו את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו'.

"כי ה' אתו" (ט ט).

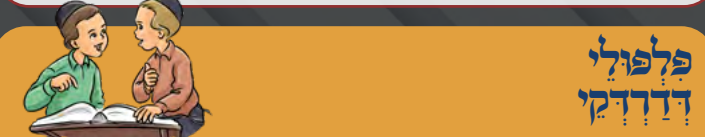
וברש"י: שם שמים שגור בפיו.

קשה, וכי היה אותו צדיק מזכיר את שם השם לבטלה? אלא באר הש"ח (אות א"ף - אמת ומונה) שש"ן, שם שמים שגור, הינו שכל עינו שבעולם אמר, 'אם ירצה השם', או 'בעיני השם' או 'אני עושה', וכיוצא בזה, אמנם להזכיר את השם בך לתפא, ח"ו, וכל להבין.

"והנהו אל בית הכהן מקום אשר אסירי המלך אחרים, והי שם בבית הכהן" (ט ט).

לכאורה אם נתנהו בבית הכהן, פשיטא שהיה שם.

ובאר ב'ה' צב' שיש שני סוגי אסירים: יש אסיר שנשפט, ויש אסיר שנלקח לבית האסורים מפני שלא מצא חן בעיני מלכו, ואחד כזה אין קץ למאסרו. וזה כגון הפסוק 'ויהי שם בבית הכהן' דהינו שם שם לכאורה יצטרך להשאיר לעולם [ותכן שמשפטם של שרי המשקים והאופים היה חנינה מיוחדת ליום הקדש פרעה]. וזהו שבשם יוסף הלך (ט"ד) שיצאיהו מבית הכהן והוצאתו מן הבית הזה, אל מקום עושים משפט לאסורים, שהיו שם שישפטוהו לזמן מוגבל ולאחר מכן יצא.

פלפולי דרדקי

תשובות לפרשת וישלח

על השאלה מדוע בגלל נגיעת המלאך בפרך ירכו של יעקב ובינו, נאסר אכילת גיד הנשה? ככל הנראה ישאלה זו היתה יחסית קשה, בכל אופן בניא מספר הרוצים: א. נגיעה זו בפרך ירה יעקב, היה לה השפעה, שמפחה הערב רב' קבל בת, לכן דווקא בזה נהג אסור אכילה. (שמואל גולדשטיין, מודיעין עליות, [אכן, כמה מהמפרשים הזכירו שישנו הנגיעה מראה על הפאה מצד שרו של עשו, והשפעתה לדורות. אך יש למצוא מקור לענין כזה של הערב רב].)

ב. הענין יבין לפי מה שכתב החסידות, שהיה מחמת שלא לזאת יעקב (חיים פהן, אסיפקה). ואכן תרוץ זה כתבו כמה מהראשונים: דעת זקנים מפעלי התוספות, וכעין זה הרא"ש בפרוש. שפיון שעשו בני ישראל שלא פהן שהניחיהו ליעקב ללקת יחיד [להביא את הפכים הקטנים], ולא עשו לו לונה, ומחמתו פהן הזק על ידם בגיד הנשה, לכן אסר להם הקב"ה אכילת גיד הנשה כדי שיהיו זהירים במצות לונה משם ואילן, ולכן נזהר יעקב ללות את יוסף בנו שישלחו אל אחיו.

ג. יש מהראשונים שנתנו טעם אחר: שלא יאכלו - לזכרון גבורתו של יעקב ונס שעשה לו הקב"ה שלא מת. (רש"י). כך כתב גם רבי יוסף בכור שור: 'על כן לא יאכלו בני ישראל' - להיות להם לזכרון כי אביהם נלחם עם המלאך ולא יכול לו, ולכן נגע בפרך ירכו במקום שגיד הנשה שם, והוא זכרון כבוד וגדלה. בדעת זקנים מפעלי התוספות: הוסיף בזה: משל לאדם שהוא חש בראשו תמיד או בלבו ומקבל עליו שלא לאכל עוד מן הראש או מן הלב כדי שיהיה לו רפואה.

ד. הספורנו פרש: 'על כן לא יאכלו בני ישראל'. כדי שיהיה ההזק אשר הירע בניגעת פה הנהן הזק בדבר בלתי נחשב אצלנו. [כלומר, להראות שלא היתה פאה פגיעה קשה, כי בלאו הכי אין אנו אוכלים גיד זה].

ולכאורה, תלוי הענין במחלקת פחלון, האם 'בני ישראל' הינו בני יעקב, ומעצמם הנהיגו שלא לאכל את הגיד, או שהוא צווי לכלל ישראל מאת ה'.

שאלה לפרשת וישלח

פיתב בפרשטנו "היא מוצאת, והיא שלחה אל המיה לאמר" וגו'. (לח כח). ופרש רש"י: לא רצתה להלבוש פניו, אמרה, אם יודה וכו', ואם לאו יטרפונו ואל אכלנו פניו. מכאן אמרו, נח לו לאדם שפילוחו לכבשו השטן, ואל ילבו פני חברו ברבים.

מדבר רש"י בראה שהיא באמת התקנה לכה, וישאל אחד מלדי החמד שיהיה, וכי אכן, אדם צריך על פי דין למות כדי לא לבייש את חברו? וכי כן כמו שלשית העברות החמורות?

הקליתו תשובותיכם, בקול ברור ב'בני בינה' (שליחה 6) יחד עם שמכם ועיר מגוריכם.

אלון בכות

כח התפלה,
דברי חייוק לאחר פטירתו של
רבינו מרן ראש הישיבה זצוק"ל

יחד עם רבבות אלפי ישראל המכבים מרה את העלותו בסערה השמימה של מרן ראש הישיבה זצוק"ל, שהיה כעמוד האש שחלד לפני המחנה להאיר את הדרך בחשכת הגלות, בשנים האחרונות, כואבים ילדי בני ישראל, את הסתלקותו. כאשר ידעו כלם, חשו והרגישו את מסיבותיו, ואת מסיבת הקור לו מכל - זמן למדו ועמלו בתורה, בעבור האחריות והדאגה ללמודם השהו על בני התורה. טורח היה להגיע ולהשתתף בפעולות שארגנו תלמידיו התורה, אם זה מסבת התחלת למוד התמיש, או סיים מסכת, וכל כיוצא בזה. מכבד היה את המפעל ונשא דברים להלחיב ולרומם את הילדים הקרים, יצריהו הצאן, דור הבא של כלל ישראל, שישקדו על תלמודם באהבה ובמתיקות, ומשוכי בפסרת מסיבת התורה בטנהתה, ללא שנוי, כפי שקבלו מרבנותו מצוקיו ארך, עד למשה פסיני.

כח התפלה

חפה יתרה נודעת לארגון 'בני בינה' שרבנו ראש הישיבה זצ"ל שם עליו עינו לטובה, ואף טרח והשתתף במעמד סיום הש"ס ששעבר יחד עם מסבת חנה, למאות ילדי 'בני בינה' בכסלו תש"פ פאולמי תמיד בירושלים.

בדברים שנסא העלה על נס את נס התנהגו שהיה בימים ההם, ועל מסיבות הנפש שהיתה או להלחם נגד הגזרות, ואם אמתו נעמדו בעו ובבכורה לא להתפתות, וזהו אף אנהנו. בזמן הזה, נסים ונפלאות, והעקר הוא להיות שקועים בלמוד התורה, זו אורה.

יכמים הפנים אל הפנים, השיבו ילדי 'בני בינה' בחנה יתרה, והרבו בתפלות ובתחנונים לרפואתו השלמה, תפלות

שנשאו כלם, בתלמודי תורה, בשיבות נבכתי מדרשות, ומלבד זאת הוסיפו לבקש ולהתחנן בבית, יעידו על כה, מאות הטלפונים של הילדים שהשתתפו במבצע 'הקבל פיהם של תשכ"ר', והגיעו למערכת 'בני בינה'.

מרננו היה לראות את התפלות, רבים לא הסתפקו באמירת חמשה פרקי תהלים, אלא הוסיפו עוד חמשה ועוד חמשה, יש כל שאמר שמונים פרקים! [וגם זכה בהגהלה], ויש משפחה (מפסח ל מודיעין עליות) שאמרה את כל ספר התהלים.

אשריכם ואשרי חלקכם!

רצינו במערכת לתת לכם, אך מנבלים היינו בכמות האזיכם, אלו שמשמים עליו בהגהלה.

אולם, זאת עלינו לדעת, שבאמת כלם זכו! כל יד וכל מי שאמר תהלים, שכרו שמו לו משמים. והאמינו לנה, שכן זה שנה הרבה יותר מכל מה ש'בני בינה' יוכלו להעניק.

ושכר זה, הוא לא רק מה שיקבלו בשמים לאחר אריכות ימים ושנים, אלא פאן פארך גם נתן לפעמים לזכות מעט מהשפע הנמצא בכל התפלה.

יכאן עלינו להקדים: יסוד חשוב שלמדנו ברבותו זצ"ל.

נהה, כה הרבה התפללו והתחננו, בהרבה מאד מקומות, ולא זכינו. נאחו אראלים את המצוקים, ונשכה ארון הקדש. רבנו עלה בסערה השמימה, הוא נסע למנוחות ואותנו עזב לאנחות.

ומה עם כל התפלות שהתפללו?

התשובה, הורו לנו קדמוננו: אין תפלה שחונת ריקם! אין תפלה שלא פעלה גדולות ונצורות.

ואף פאן, ראינו, לפליאת הרופאים, שבבינות האחרונים, שזכה רבנו לעוד ימים עלי אדמות, אין לנו משג פמה שפע מוסיף הדבר, כשצדיק נמצא עמו בעולם עוד שביעי, עוד יום, ואפילו עוד שעה.

וגם אם לא התמלאה בקשתנו, כרצוננו, שאירך ראש הישיבה עוד שנים על ממלכתו בכריאות איתנה, ואולי מחמת ששוב אין זרוננו זכאי לקדשתו וצדקתו, עם כל זאת, התפלות שמורות להביא שפע רב לעולם, למתפללים עצמם, ולכל בית ישראל.

מן הראוי להביא דברים מפלאים שכתב בענין זה בעל ה'בן איש חי' בספרו 'בן יהודה'.

במסכת תפלות (ק"ה) מספר דבר פלא על רבנו הקדוש [שיום פטירתו הוא בט"ו בכסלו (תתקכ"ד)] שזכה ולאחר פטירתו בא בגלוי, גופו ממש, לביתו בכל ערב שפת יושב על שולחנו כפאך בני אדם בעולם בחיים, מן שלא נעשה זאת לשום צדיק בעולם, לא קדם ממנו ולא אחריו!

ובטעם הדבר באר ה'בן יהודה', שהיה לפי שהשם יתברך אינו מקפח שכר כל ברהו ומצויה בגמרא (ט"ו) שכל החכמים שדורו של רבנו הקדוש השתדלו להתפלל בעדו שלא ימות וענו עצמם בתענית והרבו תפלות ותחנונים וכוכה בקבוץ רב, מה שלא עשו בשום דור כמותם, בעבור צדיק שבדורו, ואף על פי שסוף דבר נאחו אראלים זאת המצוקים! ונפטר רבנו הקדוש, לא קפח השם יתברך את שכרם ונתן לו רשות שיבא לביתו בגלוי בגוף ממש, כדי שגוה לא יהיה נכסם השפע שהיו בני דורו נשפעים בחייו בזמנו.

פי ידוע שהצדיק בעודו בחיים משפיע בני דורו על דו, ואחר פטירתו נכסם אותו השפע, וזהו עקר ההפסד של הורב בפטירתו הצדיק לכל בוכים ומספדים על חסרונו זה, מה שאין פן עכשו שרבי פא לעולם הזה ויושב פיו בחיים, אינו נחשב שנסתלק מן העולם, ואין גם אותו השפע שהיו נשפעים ממנו בקיחותו בחיים ממש, אינו מסתלק.

וגוה באר שם השפע למה היה פא לביתו רק בליל שבת, מפני כי זמן השתלשלות השפע הוא בשבת, ומשם יונקים כל ימות החל, והואיל וכל ביאתו היתה לצורך דבר זה, מה שאין פן עכשו שרבי פא לעולם הזה ויושב היה עושה פן בליל שבת שהוא זמן ירידת השפע לעולם [וראה שם עוד שני טעמים למה דווקא בליל שבת].

ושפע זה, וזכים בו לפעמים מיד ולפעמים לאחר הרבה זמן, וכפי שכתב מרן הסט"פער זצ"ל בספרו 'תמי עולם', אבל כל תפלה נענית!

ידוע גם מה שאמר פעם מרן החזון איש זצ"ל כשראי לפתע הצלחתו של ילד פאפון מיד, שיתכן שזה מגיע מכח תפלות של הסבתא [שקבר איננה פיו החיים] שהתפללה שנגדיה יצליחו בלמוד, והנה, עכשו הגיעו תוצאות התפלה.

פך כולו אחד להרגיש לפתע סיעתא דשמיא מיוחדת בלמודו, או אזוק בתפלתו. אחר יכול לזכות לשדוה שהמתין לו זמן רב, או כל ישעיה אחרת, והכל, מכח אותה תפלה שהתפלל לרפואת הצדיק, וכיוצא בזה.

אם פן, פלכם זכיתם ותזכו הלאה.

ובכל זאת, ממשכיים אנו גם השבוע במבצע, ועכשו, לצערנו הוא בלמוד לעלוי נשמותו של רבנו ראש הישיבה זצוק"ל, ממצע למוד משכיותו [בהשתדלות להבין], לעלוי נשמת רבי אשר פן בזמנו זאב זצ"ל, כל למוד של חמש משניות מזכות בכניסה נוספת להגהלה.

ברכת מזל טוב לבחור הבר מצוה היקר והחביב

מאיר נ"י בן הרה"ג ר' ישראל קליינרמן שליט"א

לרגל הכנסו לעול תורה ומצוות

יהי רצון שיעלה מעלה בתורה ויראת שמים ויגדל לתפארת בית ישראל

שמחת הבר מצוה תתקיים ביום ג' אור ל"ב בכסלו, באולם 'סלוני' [דנוולו 5] ב"ב

ברכת מזל טוב לבחור הבר מצוה היקר והחביב

יעקב צבי נ"י בן הרה"ג ר' חיים לייטוב שליט"א

לרגל הכנסו לעול תורה ומצוות

יהי רצון שיעלה מעלה בתורה ויראת שמים ויגדל לתפארת בית ישראל

שמחת הבר מצוה תתקיים בעו"ה ביום ג' אור ל"ב בכסלו, באולמי 'עשרת מרים' ב"ב

לעלוי נשמת

הרב יצחק ב"ר שלמה זלמן פלדינגר זצ"ל

נלב"ע י' בכסלו תשע"ה

הנוצח ע"י בני המשפחה

ברכת מזל טוב לבחור הבר מצוה היקר והחביב

ישוי נ"י בן הרה"ג ר' שמואל הרשלה שליט"א

לרגל הכנסו לעול תורה ומצוות

יהי רצון שיעלה מעלה בתורה ויראת שמים ויגדל לתפארת בית ישראל

שמחת הבר מצוה תתקיים בעו"ה ביום ג' אור ל"ב בכסלו, באולמי 'עשרת מרים' ב"ב